

Associació Veïns
Calafell

Conec Calafell de fa molts anys, de quan entre el poble de dalt situat sobre el turó tocant al castell i el barri de mar (que em sembla que en deien de la platja) hi havia una clara diferenciació. Quan el barri de la platja encara no s'havia estès tant i tant, i òbviament quan encara no existia, o tot just començava a construir-se, Segur de Calafell.

Quan la pesca i l'agricultura encara pesaven molt en l'economia i en la societat de la vila. I quan Calafell devia tenir pel broc gros poc més de 4000 habitants.

Ara en té més de 25.000, la part de dalt de la vila i la de baix s'han ajuntat i una llarga filera de construccions voreja la platja fins a tocar Cunit. Per a bé o per a mal?

Suposo que si pogués fer aquesta pregunta al meu amic Lluís Montserrat que va estiuejar a Calafell durant quaranta anys, o a en Carles Barral, que en va descriure amb afecte i elegància les cases, els pescadors, el mar i l'ambient, dirien que per a mal.

Enyorarien el seu Calafell. Però això passa sempre així. Em passa a mi amb el meu poble de Premià de Dalt. Enyoro el poble de la meva infantesa i de la meva joventut, de quan tenia 1000 habitants. N'enyoro els horts, les vinyes, els garrofers. Ara en té ben bé 9000. Ja no hi ha vinyes, ni quasi horts, ni garrofers. Ni l'antiga fàbrica. Ara tot són cases, i quan hi vaig ja no conec la majoria de la gent que trobo. I me'n lamento. Però això és perquè ja sóc gran i visc molt del record. Però tota la gent nova, que no va conèixer el paisatge antic ni l'ambient assossegat del vell Premià són molt feliços amb el poble tal com és ara. I s'hi troben bé. I el cert és que els 1000 habitants de fa 50-60 anys vivien modestament i sense gaire perspectives, i els 9000 d'ara viuen en tots sentits molt millor. I això també passa a Calafell.

Però cal poder pair el canvi. Cal organitzar-se per a una nova manera de viure. En el Calafell d'abans la gent es coneixia. Les famílies es coneixien, sovint de generacions. No és que la vida fos plàcida i serena, perquè a part d'un nivell de vida més baix que el d'ara hi havia també els problemes, les estretors, de vegades les rancúnies de poble. Però tot es tenia més per la mà. Ara entre un calafellenc de dalt de tot del poble i un del final de Segur hi ha molta distància física i d'encaix en el poble. I entre un calafellenc de tota la vida, i un d'acabat d'arribar, o de residència intermitent, també. Però tots ells tenen problemes en comú, a tots els cal que els problemes de tota mena que hi ha es resolguin. I que a Calafell hi faci de bon viure. I que hi hagi bona convivència. I per això té tot el sentit del món que els calafellencs –tots els calafellencs- els de sempre i els d'abans d'ahir, els de a tocar de la Confraria de Pescadors i els de la punta de Segur es comuniquin i s'organitzin. Que s'ocupin dels seus problemes i que es proposin conjuntament que a Calafell cada cop es pugui viure millor. I tot això fet, naturalment, amb esperit constructiu.

És per això que és tant positiu que la gent s'agrupi i creï associacions de veïns, com la que l'any passat vareu constituir vosaltres a Calafell. I que a través d'una revista –VEÏNS- us comuniquem, us doneu a conèixer, feu debat, feu propostes. I com vosaltres mateixos em dieu, establiu un pont entre els ciutadans i l'Ajuntament.

Un últim comentari encara. Mireu de fer això amb l'esperit més constructiu possible. Sigueu crítics quan calgui, i segur que de vegades caldrà, però no us deixeu dominar per allò que se'n diu la cultura del no.

La meva felicitació per la vostra iniciativa. Us desitjo molt d'èxit.

Cordialment vostre,

Jordi Pujol